

helst Ærgerrighed med Hensyn til at være sagkyndig paa dette Omraade, og han vilde sikkert gerne for sit eget og for sit Ministeriums Vedkommende være fri for det Arbejde, der utvivlsomt vil blive forbundet med dette Lovforslags Gennemførelse, selv om det meste af det ganske vist bliver lagt hen til Underøvrighederne. Det kan være, at den Tanke vil komme frem under Sagens senere Behandling fra anden Side, og jeg vil derfor gerne paa Forhaand høre, hvorvidt den ærede Minister i Tilslutning til Kommissionens Mindretals Standpunkt vilde kunne gaa ind paa at lægge hele denne Sag — være sig nu kun for saa vidt angaar Bevillinger efter § 8, men muligvis ogsaa for saa vidt angaar Navnebeviserne efter Lovforslagets øvrige Indhold — i Haanden paa et „Navneraad“ eller en anden særlig dertil udpeget Myndighed. Det kunde jo være, at man deri kunde finde en Udvej til at lette Adgangen til at faa de ny Navne uden dog at krænke bestaaende Interesser. Jeg gaar nemlig ud fra, at naar Ministeren ikke har beskyttet disse Interesser i større Omfang end her, er det ikke blot for at opretholde en gammel Praxis, men vel særlig fordi man ikke vil ind paa dette vidtløftige Apparat, som Kommissionens baade Flertal og Mindretal har stillet op, og som ogsaa jeg mener vilde gøre Sagen alt for vanskelig. Det er jo muligt, at man gennem en saadan særlig Myndighed, et Navneraad eller deslige, kunde forene disse to Hensyn, dels til de bestaaende Interesser, dels til den nemme Adgang til at faa et nyt Navn (*Lohmann*: Det koster Penge!) Ja, det gør det formentlig, men den Konsulent, der er Tale om her i § 8, koster ogsaa Penge. Jeg ved ikke, om man kunde faa Folk til at sidde i Navneraadet uden Betaling; det kunde ogsaa være, at en lille Afgift for Navnebevillingerne vilde kunne dække de dermed forbundne Omkostninger, men jeg ved jo nok, at dette Ting ved sine Afstemninger har lagt for Dagen, at det ikke ønsker, at der skal tages nogen Betaling. Selv de 5 Kr., som vi havde faaet Ministeren pruttet ned til, blev jo strøget i dette Ting, og jeg ønsker ogsaa, at det skal gøres saa billigt og nemt som muligt. — Endelig vil jeg sige et Par Ord om den fraskilte Hustru og hendes Børn, som den ærede Minister og det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (*Scavenius*) have talt om. Angaaende Børnene synes det mig nok, at det ærede Medlem for Odense overser den Betydning — og her kan jeg da sige den berettigede Interesse

— som en Moder maa have i, at de Børn, der leve hos hende, ogsaa bære samme Navn som hun. Det er kun det, der er sagt i § 5; det er en naturlig Følge af Bestemmelsen i § 2, Nr. 4, om, at hun selv kan antage sit oprindelige Navn, og det er det ærede Medlem jo enigt i, at hun bør kunne. Man behøver ikke at give Eksempler paa, hvor stødende det kunde være for en Kvinde, der uden mindste Skyld fra hendes Side er bleven fraskilt, og som netop, fordi hun er uskyldig — thi det er jo i Reglen Betingelsen derfor — har faaet Børnene med sig, hvis hun skulde gaa under Navn af Fru et eller andet, medens hendes Børn gik med et andet Efternavn. Jeg kan ikke se, at de Indvendinger, det ærede Medlem for Odense fremførte, have saa meget paa sig, og jeg synes i hvert Fald, at de imødegaaes tilstrækkeligt ved den Henvisning, som den højtærede Minister kom med, til, at de jo selv, naar de ere 18 Aar, kunne faa deres Faders Navn igen, hvis de ville have det. Saa synes jeg, at deres Ret er varetagen, og saa er Hensynet til Konen det ogsaa. — Det, jeg særlig vil gøre opmærksom paa, og som jeg for Resten ogsaa ønsker den højtærede Ministers Udtalelse om, da det synes mig, at han gjorde sig skyldig i en Misforstaaelse, er imidlertid Spørgsmaalet om selve den fraskilte Hustrus Ret til at genoptage sit tidligere Navn. Det er en Bestemmelse, som ganske vist er bleven vedtaget her i Tinget ved 2den Behandling, da Sagen var for sidst, men det skete under udtrykkelig Fremhævelse baade i Betænkningen og under Forhandlingerne her i Tinget af, at man var sig fuldt bevidst, at den fraskilte Hustru allerede efter den bestaaende Lovgivning utvivlsomt har en saadan Ret til at antage det Efternavn, som hendes egen Slægt har baaret, og hvormed hun er døbt. Det er hendes Navn, og om hun saa bliver gift nok saa mange Gange, er det hendes stadige Ret at bære dette Navn. Er hun saa ulykkelig at komme i Konflikt med Politiet, vil hun ogsaa altid blive benævnt med dette Navn, men aldrig med Mandens. Under Forhørene og i Politiprotokollen kaldes kun ikke Fru Petersen, men Maren Jensen, Petersens Hustru. Og gaa vi til den Opfattelse, som lever i Befolkningen, i alt Fald de lavere Klasser, er det noget, som sikkert mange ærede Medlemmer af dette Ting ville have erfaret, at gifte Koner betragte det Navn, de kom med hjemmefra, som deres eget Navn, og det andet kun som deres Mands Navn. Jeg har i alt